

2013—2014

Orgue al Palau

Óscar Candendo Zabala va obtenir els títols de professor superior en les especialitats d'orgue, piano, clavicèmbal i música de cambra al Conservatori Superior de Sant Sebastià. Estudià orgue als conservatoris de Baiona i Pau amb Bernadette Carrau i Jesús Martín Moro. Continua l'aprenentatge a l'École d'Études Musicales Supérieures de Tolosa de Llenguadoc amb Michel Bouvard i Jan Willem Jansen com a professors permanents i diversos mestres convidats (J. Boyer, L. Lohmann, J. P. Leguay, S. Szathmary i D. Moroney, entre d'altres). Completà la formació a Barcelona, amb Montserrat Torrent, i a l'Staatliche Hochschule für Musik d'Stuttgart, amb Bernhard Haas.

El 1992 obtingué el primer premi en el Concurs Permanent de Joventuts Musicals celebrat a Sevilla. L'any següent li fou concedit el Premi Andrés Segovia i J. M. Ruiz Morales del XXXVI Curs Internacional de Santiago de Compostel·la.

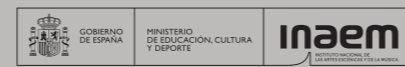
Ha ofert nombrosos recitals per tot Europa: catedral de Salzburg, Jornades Internacionals d'Orgue de Kevelaer, catedral de Sankt Gallen, Orgues d'Été a Bordeus, Festival d'Orgue de Lisboa, Festival Internacional de Granada, Quinzena Musical de Sant Sebastià, Cicle d'Orgue al Palau de la Música Catalana, Festival Internacional de Órgano Catedral de León, Auditorio Nacional de Madrid, Capilla de los Venerables de Sevilla, Palacio Euskalduna, etc.

És coautor, juntament amb Françoise Clastier, d'un estudi sobre els orgues francesos al País Basc i Navarra (1850-1925) publicat el 1994 per la Societat d'Estudis Bascos-Eusko Ikaskuntza: *Quaderns de Secció* (Música) 7.

Després d'haver obtingut el diploma d'estudis avançats en història i ciències de la música a la Universitat de Valladolid, actualment treballa en la tesi doctoral sobre el compositor alabès de música religiosa Vicente Goicoechea (1854-1916).

És professor d'orgue a l'Escola Superior de Música de Catalunya (ESMUC), organista titular del Bon Pastor a Sant Sebastià i organista i assessor artístic del Cor Easo.

Amb la col·laboració de:

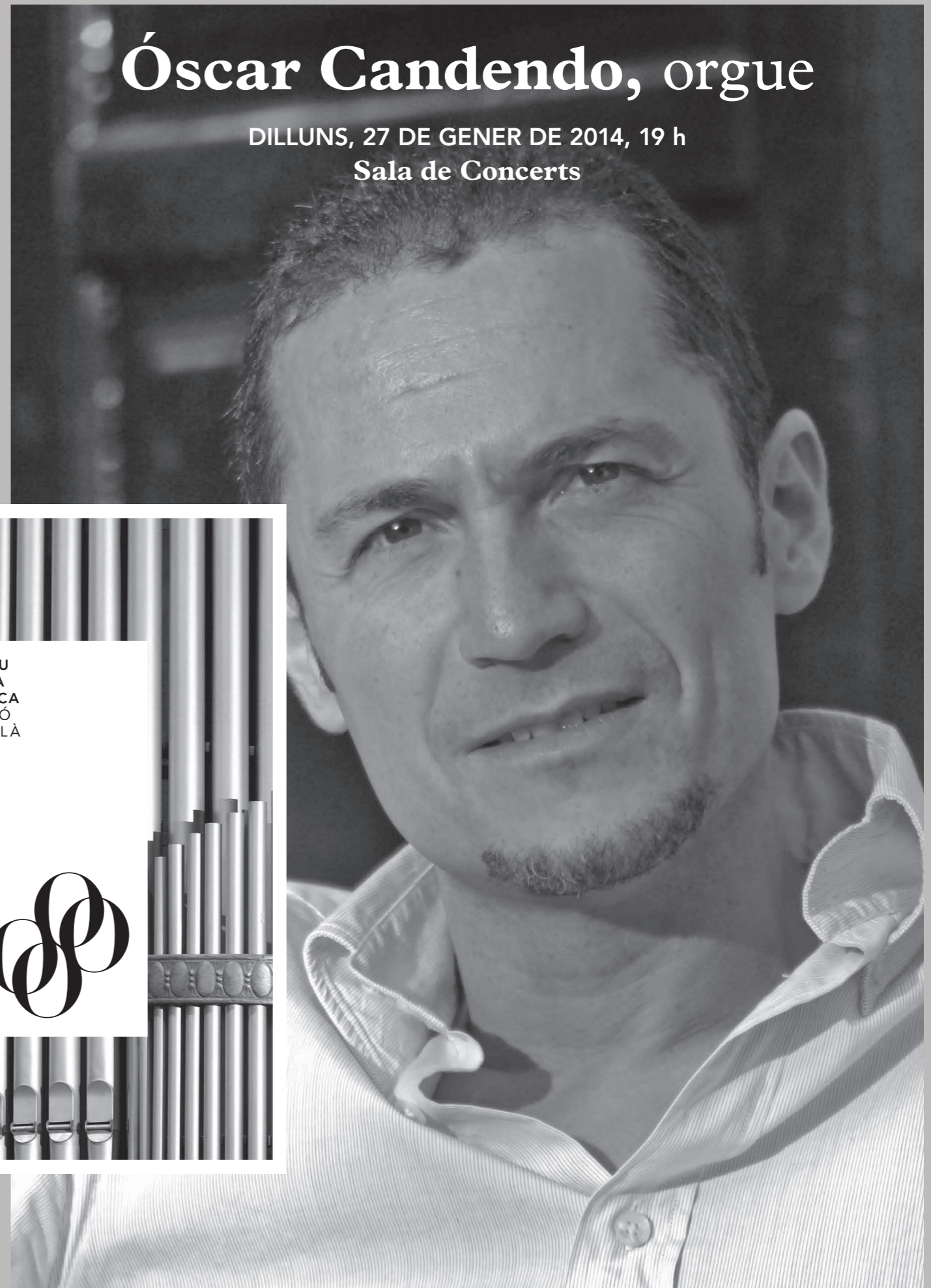
Óscar Candendo, orgue

DILLUNS, 27 DE GENER DE 2014, 19 h

Sala de Concerts

PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEÓ
CATALÀ

Programa

I

Franz Liszt (1811-1886)
Preludi i fuga sobre B.A.C.H.

15'

César Franck (1822-1890)
Coral núm. 1

15'

Louis Vierne (1870-1937)
Clair de Lune, op. 53/V

10'

Marcel Dupré (1886-1971)
Symphonie-Passion, op. 23
III. Crucifixion
IV. Réssurrection

16'

Comentari del programa

El *Preludi i fuga sobre B.A.C.H.* de Franz Liszt va ser estrenat l'any 1856 i revisat pel compositor el 1870. És una pàgina magistral sobre les quatre notes del nom de Bach, segons la notació alfabètica alemanya, un motiu que ja va emprar el Kantor de Sant Tomàs en *L'art de la fuga*. Si Liszt no podia glorificar la figura de Bach amb les seves pròpies armes del contrapunt i la fuga, en canvi ens proposa una peça brillant i virtuosística, d'una novetat d'escriptura i d'una espectacularitat pròpies de les obres majors del seu catàleg organístic. Els dos semitons descendents del tema, que dominen l'obra, s'adiuen amb les afinitats cromàtiques de la música de Liszt. El prelude reitera la presència en el pedal del curt motiu generador (Si bemoll-La-Do-Si). La fuga, després de l'exposició, tendeix a un treball contrapuntístic aparentment improvisatori.

Els *Tres corals* de César Franck representen el seu vertader testament musical. El *Coral núm. 1*, en Mi major, és un gran fresc en quatre seccions que respon als principis de la variació. En l'exposició s'encadenen els set motius d'un lied harmonitzat a la manera d'un himne, que forneixen el material per a les dues variacions que constitueixen el cor de l'obra. En la secció conclusiva apareix el tema del coral pròpiament, el qual, amb l'harmonització grandiosa de les seves diverses frases, allibera una energia fins aleshores continguda.

Louis Vierne, que va perpetuar la tradició de l'orgue simfònic francès com a alumne de César Franck i Charles Marie Widor, va ser organista de Saint Sulpice, a París, i posteriorment va guanyar el concurs d'organista titular de la catedral de Notre Dame, càrrec que va exercir des del 1900 fins a la seva mort el 1937 durant un recital sobre els teclats del "seu" orgue. Autor de sis simfonies per a orgue sol i de diverses peces curtes agrupades en col·leccions, el conegut *Clair de Lune*, que forma part de la segona suite de "Pièces de fantaisie", és una obra mestra d'expressió, un adagio molto espressivo en tres parts que s'inicia amb una frase pura i etèria d'una bellesa extraordinària.

Setze anys més jove que Vierne, Marcel Dupré va depassar la tradició romàntica dels compositors organistes francesos. Com a concertista va fer una gran carrera, que va compaginar amb la titularitat del seu orgue Cavallé-Coll de Saint Sulpice. Com a professor va formar tota una generació d'organistes en l'art del virtuosisme i de la improvisació. La *Symphonie-Passion, op. 23* és el record d'una improvisació sobre quatre temes gregorians realitzada a Filadèlfia el 1921 sobre un orgue gegant de 451 jocs, transcrita i anotada dos anys més tard. Avui en podem escoltar els dos darrers moviments. "Crucifixion" és un tríptic descriptiu: la pujada al calvari, el clamor de la crucifixió i el silenci que precedeix el davallament de la creu, amb l'*Stabat Mater* en el registre greu. "Réssurrection" desenvolupa una extensa progressió de la foscor a la llum, en una tocata sobre la qual emergeix el tema de l'*Adeste fideles*.

Proper concert

Olivier Vernet, orgue

DILLUNS, 10.03.14, 19 h

Sala de Concerts

Obres de Mendelssohn, Widor,
Guilmant, Vierne i Debussy